Juliusz Słowacki urodził się 4 września 1809 roku w Krzemieńcu, w zasobnej rodzinie. W 1814 roku zmarł ojciec Juliusza, a matka wyszła ponownie za mąż za Augusta Becu, (czyt. Beki) profesora medycyny.
Juliusz ukończył gimnazjum w Krzemieńcu, a potem studiował prawo na Uniwersytecie Wileńskim. Na jego późniejsze życie wpłynęła również nieszczęśliwa i niespełniona miłość do Ludwiki Śniadeckiej, córki prof. Śniadeckiego oraz samobójstwo jego przyjaciela, Ludwika Spitznagla.

Drugi okres jego życia to czas pobytu w Warszawie. Po studiach zaczął tam pracę jako urzędnik w Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu. Po wybuchu powstania listopadowego wyjechał do Anglii.

Kolejny okres to czas emigracji. W 1832 roku Słowacki wyjechał do Szwajcarii i do 1836 roku mieszkał w Genewie. Tam też powstały jego powstańcze utwory. W Genewie mieszkał w pensjonacie pani Pattey i przyjaźnił się z jej córką Englantyną oraz z Marią Wodzińską. W 1836 roku wyruszył w podróż do Rzymu, Neapolu, do Grecji, Egiptu oraz Palestyny. Wkrótce też poznał Zygmunta Krasińskiego. W latach 1837 – 1838 zamieszkiwał we Florencji.

Kolejny okres to czas pobytu poety w Paryżu, który rozpoczął się w 1838 roku. Jego autorytetem stał się wtedy Adam Mickiewicz. W francuskiej stolicy Słowacki zetknął się również z Kołem Towiańczyków, do którego nawet przystąpił, nie utożsamiał się jednak nigdy do końca z towianizmem. W Paryżu również powstała tzw. filozofia genezyjska.

Filozofia genezyjska – Można ją odnaleźć w mistycznych dziełach Słowackiego, m.in. w „Genezis z Ducha” oraz w „Królu Duchu”. Tam też pojawił się motyw słowiańszczyzny jako praojczyzny.

Filozofia ta zakłada, że wszystko, co istnieje, posiada istotę duchowa, podczas gdy materia jest tylko wytworem aktywności tego ducha, wytworem ulotnym i przemijającym, niestałym, w przeciwieństwie do niezmiennej duchowości. Duch stale dąży do doskonalenia się, stąd też zmianom ulega materia. Duchową istotą charakteryzują się nie tyko pojedyncze jednostki, ale również całe narody. Duch, by udoskonalić się, musi najpierw zerwać stare więzi i formy i na ich gruzach zbudować nową materię. Im te przemiany są bardziej bolesne, tym późniejsze, nowe wcielenie ducha będzie bardziej owocne i doskonalsze. Według Słowackiego, śmierć jest tylko odrzuceniem przez ducha materialnej formy i jej zmianą jakościową. Przemiana ducha najlepiej widoczna jest w historii narodów i państw, gdzie odbywa się permanentnie.

W 1848 roku Słowacki przyjechał do Wielkopolski, chcąc wspomóc powstańców. Wtedy też spotkał się z matką. Następnie powrócił do Paryża i tam zmarł w kwietniu 1849 roku na gruźlicę. W 1927 roku jego prochy złożono na Wawelu.

Ważne dzieła

- Arab
- Jan Bielecki
- Maria Stuart
- Hymn
- Oda do wolności
- Kulik
- Lambro – 1833
- Kordian – 1833
- Balladyna – 1834
- Horsztyński – 1835
- Smutno mi, Boże
- Testament mój
- Grób Agamemnona
- Anhelli
- Podróż do Ziemi Świętej z Neapolu
- Trzy poematy
- Lilla Weneda – 1840
- Beniowski – 1841
- Król Duch – 1846
- Ksiądz Marek – 1843
- Fantazy – 1844
- Genezis z Ducha – 1844
- Samuel Zborowski – 1844
- Zawisza Czarny - 1844